

Beste cliënt, beste relatie,

Met onze nieuwsbrieven wensen wij U op de hoogte te brengen van de ontwikkelingen in verschillende rechtstakken. Onze nieuwsbrief wordt halfjaarlijks uitgegeven. Extra edities zijn mogelijk. Hebt U vragen, commentaar of suggesties, aarzel niet ons te contacteren. U vindt onderaan deze nieuwsbrief onze coördinaten. E-mails mogen worden gericht aan info@belexa.be.

Stefaan Beele, Frédéric Busschaert en Benoit Beele
Advocaat-vennoten

Merkenhouders vs. imitatieproducten

Het Hof van Justitie heeft een baanbrekend arrest geveld op 18 juni 2009, in een discussie tussen L'Oréal en een aantal partijen die gelijkende parfums op de markt brachten. In dit arrest heeft het Hof zich uitgelaten over hoe de term "ongerechtvaardigd voordeel trekken uit" in het Europese merkenrecht en daarmee ook in het Benelux merkenrecht moet worden geïnterpreteerd, meer bepaald ten aanzien van de zgn. "free-riders" of "look-a-likes".

Malaika en Starion brachten in het Verenigd Koninkrijk imitaties van parfums van merken van de groep L'Oréal in de handel, geproduceerd door Bellure. De gebruikte flesjes en doosjes vertoonden een zekere gelijkenis met de flesjes en doosjes van L'Oréal en de kleinhandelaars ontvingen ook vergelijkingslijsten.

Om te kunnen spreken van een ongerechtvaardigd voordeel uit het onderscheidend vermogen of de reputatie van het merk, is volgens het Hof vereist dat de andere partij:

"door dit gebruik in het kielzog van het bekende merk probeert te varen om te profiteren van de aantrekkingskracht, de reputatie en het prestige van dat merk, en om zonder financiële vergoeding profijt te halen uit de commerciële inspanning die de houder van het merk heeft geleverd om het imago van dit merk te creëren en te onderhouden."

De merkenhouder dient daarvoor, aldus het Hof, niét (noodzakelijk) aan te tonen dat er een gevaar voor verwarring bestaat, b.v. tussen een bekend A-merk en een huismerk, of dat er afbreuk wordt gedaan aan de reputatie van het merk, of meer algemeen dat de merkhouder schade leidt of dreigt te leiden, b.v. door lagere afzet.

De merkenhouder moet aldus wel aantonen dat de handelswijze van de namaker erop gericht is om profijt te halen uit het onderscheidend vermogen (hetgeen 'vervaging' of 'verschraling' van het merk inhoudt) of de reputatie van het merk.

Met dit arrest lijken de merkenhouders aldus eenvoudiger de strijd te kunnen aanbinden tegen imitatieproducten.

In een eerder arrest van 27 november 2008, in een discussie tussen Intel en Intelmark, oordeelde het Hof dat de merkenhouder niet hoeft te wachten totdat de namaker het ongerechtvaardigd voordeel heeft gerealiseerd, of totdat het verwarringsgevaar of de schade is ontstaan, maar dat hij reeds kan optreden tegen de namaker wanneer er een ernstig gevaar bestaat dat een dergelijke inbreuk zich in de toekomst zal voordoen. De merkenhouder zal dan wel voldoende elementen moeten kunnen aanbrengen teneinde dat ernstig gevaar daadwerkelijk aan te tonen. (Benoit Beele)

Verbod op prijsafspraken ook van toepassing in vastgoedsector

Het Beroepsinstituut voor Vastgoedmakelaars (BIV) schorste eind mei 2008 een Gents vastgoedkantoor, omdat het 'te goedkoop' zou werken. Het kwestieuze vastgoedkantoor bood zijn diensten immers aan tegen een vast commissieloon van 995 euro, ongeacht de uiteindelijke prijs van de verkochte woning. Normaliter vragen vastgoedmakelaars voor de verstrekte dienstverlening echter een commissieloon van 3 tot 6 procent, naargelang de waarde van het verkochte onroerend goed. De werkwijze van het Gentse vastgoedkantoor zou volgens het BIV de waardigheid van het beroep aantasten, daar een laag ereloon zou bijdragen tot de negatieve beeldvorming rond het beroep van de vastgoedmakelaar.

Inmiddels heeft de Raad voor de Mededinging zich over deze problematiek gebogen. Immers blijkt uit de houding van het BIV dat er mogelijks sprake kan zijn van prijsafspraken, die strijdig zijn met het principe van de vrije mededinging.

Begin oktober 2009 raakte alvast het verslag van de Auditeur bij de Raad voor de Mededinging bekend. In

zijn verslag stelt de Auditeur onomwonden dat afspraken over minimumtarieven in de vastgoedsector strijdig zijn met artikel 2 van de wet op de economische mededinging, dat prijsafspraken tussen ondernemingen verbiedt. Volgens het verslag wordt de inbreuk op de wet overigens nog verzwaaard door de tijdelijke schorsing van het vastgoedkantoor.

Op de uiteindelijke beslissing van de Raad voor de Mededinging is het nog even wachten. (Sofie Spriet)

De Vlaamse Codex ruimtelijke ordening

Destijds heeft de wetgever met het "coördinatiedecreet" van 22 oktober 1996 de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw gecoördineerd.

Het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO) was bedoeld om dit coördinatiedecreet te vervangen, maar heeft eigenlijk slechts in een jarenlange overgangperiode geresulteerd. Dat was een periode van parallelle toepassing van het coördinatiedecreet en het DRO.

Met het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid is aan die overgangperiode een einde gekomen. Dit aanpassingsdecreet is de 20ste en wellicht ook voornaamste wijziging van het DRO. Het decreet is van kracht sinds 1 september 2009. De wijzigingen zijn talrijk.

De opmerkelijkste wijzigingen betreffende het planningsbeleid zijn:

- de faciliteit voor aangrenzende gemeenten om voortaan een gezamenlijk ruimtelijk structuurplan op te maken;
- de integratie van structuurplanwijzigingen bij de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan in een parallelle in plaats van sequentiële procedure;
- een verfijning van het subsidiariteitsprincipe door een mogelijkheid van tijdelijke bevoegdheidsdelegatie onder en tussen de verschillende bestuursniveaus;
- de operationalisering van de planbatenheffing;
- de mogelijkheid voor het Vlaams Parlement en/of de Vlaamse regering om administratiefrechtelijke faciliteiten toe te kennen en een geïntegreerde plannings- en uitvoeringsprocedure te voorzien voor grootschalige stedenbouwkundige projecten van gewestelijk, groot provinciaal of gemeentelijk en strategisch belang.

Inzake het vergunningenbeleid vallen de volgende wijzigingen het meeste op:

- de mogelijkheid voor de Vlaamse regering om de vergunningsplicht voor bepaalde handelingen te vervangen door een verplichte melding aan het College van Burgemeester en Schepenen;

- de invoer van het "as built"-attest, wat bevestigt dat een constructie of een gebouwencomplex niet of slechts marginaal van de vergunde of aangemelde plannen afwijkt;

- de invoer van een vermoeden van vergunning:

- voor constructies van vóór 22 april 1962;

- en voor constructies gebouwd tussen 22 april 1962 en de eerste inwerkingtreding van het gewestplan, tenzij dit wordt tegengesproken door een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift;

- een ruimer toepassingsgebied van de bepalingen voor zonevreemde constructies;

- een nieuwe administratieve procedure, met een genuanceerde unificatie van de vroegere opgesplitste procedure op gemeentelijk niveau, een geïntegreerde administratieve beroepsprocedure en een heuse nieuwigheid: de oprichting van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (≠ de Raad van State).

Het handhavingsbeleid is dan weer vooral op de volgende punten gewijzigd en/of aangevuld:

- omvorming van de Hoge Raad voor Herstelbeleid tot de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid als orgaan van actief bestuur, dat zich in zijn adviezen en andere taken niet moet beperken tot het onderzoek van de wettigheid van de voorgelegde dossiers, maar die ook beleidsmatig mag beoordelen;

- de verruiming van de mogelijkheden tot minnelijke schikking, met de betaling van een geldsom of de aanpassing van de constructie, waardoor de straf- en herstellvordering vervallen; weigert de stedenbouwkundig inspecteur die om een andere reden dan het gebrek aan instemming van de Procureur des Konings, dan kan de overtreder de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid om een bemiddelingspoging verzoeken.

Tenslotte heeft het decreet van 27 maart 2009 ook tot een formele nieuwigheid geleid. Op basis daarvan heeft de Vlaamse regering immers op 15 mei 2009 het besluit genomen om de nieuwe tekst te coördineren en "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" te dopen. Meteen heeft de Vlaamse regering de vergunningsregeling voor ontbossing uit het Bosdecreet bij die Codex geïntegreerd. Maar verder houdt die coördinatie op zich logischerwijs geen inhoudelijke nieuwigheden in. (Niels Hoebeke)

Opzeggingstermijn bij beëindiging van een exclusieve distributieovereenkomst

De beëindiging van een exclusieve distributieovereenkomst van onbepaald duur is geen sinecure voor de leverancier. De Concessiewet van 27 juli 1961 verplicht de leverancier een redelijke opzeggingstermijn te respecteren, zoniet om een billijke vergoeding te betalen. De wetgeving biedt nauwelijks houvast om die redelijke opzeggingstermijn in concreto te bepalen.

In lijn met cassatierechtspraak wordt in de rechtspraak aangenomen dat de opzeggingstermijn de distributeur in staat moet stellen om binnen die termijn een gelijkwaardige distributieactiviteit, met gelijkwaardige voordelen als de opgezegde distributieovereenkomst te vinden. Blijkt nadien dat de distributeur die uiteindelijk niet heeft gevonden, dan betekent dit niet dat de leverancier geen redelijke opzeggingstermijn heeft gegeven.

In de voorbije periode heeft het Hof van Beroep te Brussel een interessant arrest gevelde op 24 maart 2009.

In die specifieke zaak had de distributeur tijdens zijn opzeggingstermijn weliswaar een nieuwe leverancier gevonden, maar genereerde die nieuwe activiteit minder inkomsten. De distributeur argumenteerde dat de opzeggingstermijn aldus te kort was. Het Hof oordeelde evenwel dat dit niet noodzakelijk inhield dat de opzeggingstermijn van de oude overeenkomst onvoldoende was geweest, des te meer de lagere winstgevendheid van de nieuwe distributieovereenkomst volgens het Hof kon te wijten zijn aan andere omstandigheden, b.v. bepaalde sterktes van de leverancier op de markt.

De distributeur moet wel tijdens de opzeggingstermijn de gelegenheid hebben zich ook te richten naar andere markten dan tot diegene waartoe hij zich richtte onder de oude distributieovereenkomst.

Tot slot stelde het Hof ook dat de duur van de beëindigde relatie in principe van géén belang is bij de beoordeling van de redelijkheid van de opzeggingstermijn. In eerdere rechtspraak wordt daar wel nog groot belang aan gehecht. (Benoit Beele)

Geen vergoeding voor het gebruik van het gekochte goed bij herroeping van de koop op afstand gesloten

De Europese richtlijn betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten bepaalt dat een consument een overeenkomst op afstand binnen een termijn van ten minste 7 werkdagen, zonder betaling van een boete en zonder opgave van redenen, kan herroepen. Hem kunnen ten hoogste de rechtstreekse kosten voor het terugzenden van de goederen worden aangerekend.

Een Duitse consument, mevrouw Messner, herriep de koop van een laptop acht maanden na de aankoop, nadat de verkoper van de computer weigerde gratis een defect te repareren. De verkoper wenste een compenserende vergoeding voor de duur van het gebruik door de consument.

In een arrest van 3 september 2009 heeft het Hof van Justitie evenwel geoordeeld dat een compenserende vergoeding voor het gebruik van het goed niet kan als deze niet verenigbaar is met de doelstellingen van de richtlijn, nl. (a) de consument de mogelijkheid geven om in alle vrijheid en zonder enige druk gebruik te maken van de hem toegekende bedenktijd, (b) de

mogelijkheid van de consument om het gekochte goed te keuren en uit te proberen.

Daarmee is evenwel niet elke vorm van billijke compenserende vergoeding uitgesloten. (Benoit Beele)

Bevoegd gerecht bij internationale koopovereenkomsten

Bestaat er geen uitdrukkelijke overeenkomst over het bevoegd gerecht in geval van betwisting, of kunnen de algemene verkoopsvoorwaarden geen toepassing vinden omdat er nog géén voorafgaande langdurige handelsrelatie tussen de koper en de verkoper bestond, dan bepaalt de Verordening (EG) nr. 44/2001 dat het bevoegde gerecht het gerecht is van de plaats in een lidstaat waar de zaken volgens de overeenkomst geleverd werden of geleverd hadden moeten worden.

In haar arrest van 5 december 2008 heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat onder de plaats van levering de plaats van de materiële afgifte van de goederen aan de koper dient begrepen te worden. De juridische plaats van levering, volgens overeenkomst en wet bepaald, is niet relevant. Over de interpretatie van voormelde Verordeningsbepaling bestaat er heel wat uiteenlopende rechtspraak in de verschillende Europese Lidstaten. De kwestie is evenwel ook hangende bij het Europese Hof van Justitie. De Advocaat-Generaal bij dit Hof sluit zich in zijn advies van 24 september 2009 nu aan bij de interpretatie van ons Hof van Cassatie.

Deze evolutie in de rechtspraak versterkt aldus het grote belang van een uitdrukkelijke overeenkomst over het bevoegde gerecht bij de contractafsluiting, wil u een eventuele betwisting, b.v. invordering van factuur of gebrek in de levering, dicht bij huis, door een Belgische rechter, laten beslechten, zeker in het geval nog géén langdurige handelsrelatie met de betrokken klant bestaat. (Benoit Beele)

Strengere regels m.b.t. ladingzekering

Op 10 september 2009 traden strengere, specifieke laadvoorschriften in werking voor voertuigen van de categorieën C of C + E of de subcategorieën C1 of C1 + E, voorzien in het Koninklijk Besluit van 27 april 2007.

Thans is het voor de bestuurder van voormelde categorieën van voertuigen verboden zijn voertuig te besturen indien het ladingzekeringssysteem van de in of op het voertuig vervoerde lading niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen terzake, die onder meer voorschrijven aan welke krachten het ladingzekeringssysteem moet kunnen weerstaan.

De stuwvoorziening, of de geïntegreerde vergrendelvoorziening die wordt gebruikt om de lading vast te maken, moet zelf in die mate verzekerd worden dat zij niet ontgrendeld kan geraken of los kan komen.

Zij dient tevens ontworpen en vervaardigd te zijn voor de doeleinden waarvoor ze gebruikt wordt, en gebruikt en onderhouden worden in overeenstemming met de specificaties van de fabrikant en de geldende Europese en/of internationale normen.

Voorts dient de bestuurder een voorafgaande visuele controle uit te voeren teneinde na te gaan of de achterste laaddeuren, de inklapbare laadklep, de deuren, de dekzeilen, het reservewiel en de andere uitrustingen die te maken hebben met het gebruik van zijn voertuig zijn vastgezet. Tevens dient hij er zich van te vergewissen dat de lading geen hinder vormt voor het veilig besturen van het voertuig, alsook dat het zwaartepunt van de lading zoveel als mogelijk gecentreerd wordt op het voertuig.

Belangrijk is tevens het feit dat de verpakker en/of de verlader de te transporteren goederen bijkomend dient te omhullen met een transportverpakking die stevig genoeg is om een goede ladingzekering mogelijk te maken indien hij vaststelt dat de aanwezige verpakking niet veilig genoeg is om een veilig transport van de goederen mogelijk te maken.

Ook werd in een informatieplicht voor de verlader voorzien die de vervoerder waarop hij beroep doet vooraf schriftelijk alle informatie moet verschaffen die de vervoerder nodig acht om de goederen te stouwen.

De Belgische wetgever heeft zich bij het opstellen van deze nieuwe bepalingen duidelijk geïnspireerd op de (niet bindende) "European Best Practice Guidelines on Cargo Securing for Road Transport". Deze referentietekst voor het verankeren, stuwen en vastmaken van verschillende soorten goederen is in verschillende talen gratis consulteerbaar op de website http://ec.europa.eu/transport/roadsafety/vehicles/best_practice_guidelines_en.htm. (Lieven Capoen)

Goedkopere hospitalisatieverzekering

Ingevolge een afspraak dd. 16 juli 2009 tussen de minister van Financiën Didier Reynders en Assuralia, de beroepsvereniging voor verzekeringsondernemingen over een gedragscode voor hospitalisatieverzekeringen verbinden de verzekeraars er zich toe een goedkoper alternatief aan te bieden wanneer de prijs van hospitalisatieverzekeringen te duur wordt.

De gedragscode waarin de afspraak vervat zit, treedt onmiddellijk in werking. (Véronique Busschaert)

Adoptiekinderen van het slachtoffer van een dodelijk arbeidsongeval

De geadopteerde kinderen van het slachtoffer van een dodelijk arbeidsongeval hebben recht op een rente. Zoals voor kinderen is die rente beperkt tot 18 jaar (of zolang ze kinderbijslag genieten), behalve voor gehandicapte kinderen.

Indien het gaat om een volle adoptie krijgen de kinderen voor de arbeidsongevallenrente hetzelfde statuut als de kinderen van de adoptant. Bij een gewone adoptie hebben ze enkel recht indien ze geadopteerd zijn vóór het overlijden van het slachtoffer. De adoptieprocedure moet zich op dat moment minstens in een gevorderd stadium bevinden.

De adoptievoorwaarde bij gewone adoptie wordt versoepeld. Voortaan volstaat het dat de procedure is aangevat vóór het overlijden van het slachtoffer opdat het geadopteerde kind zou worden beschouwd als rechthebbende. Zo de adoptie wordt toegekend na het overlijden en indien de adoptie een invloed heeft op de rechten van andere rechthebbenden, heeft ze pas uitwerking vanaf de dag waarop de definitieve beslissing die de adoptie toekent aan de verzekeringsonderneming wordt betekend. (Véronique Busschaert)

Telewerkers beter beschermd

Telewerk is volgens de CAO nr 85 een vorm van organisatie en/of uitvoering van het werk waarin, met gebruikmaking van informatietechnologie, in het kader van een arbeidsovereenkomst werkzaamheden die ook op de bedrijfslocatie van de werkgever zouden kunnen worden uitgevoerd, op regelmatige basis en niet incidenteel buiten die bedrijfslocatie worden uitgevoerd.

Het leveren van het bewijs van een arbeidsongeval tijdens de uitvoering van telewerk vormt een probleem, de arbeidssituatie en privé-situatie lopen door elkaar.

Artikel 7 van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt thans dat het ongeval overkomen aan telewerkers, behoudens tegenbewijs, wordt geacht overkomen te zijn tijdens de uitvoering van de arbeidsovereenkomst. :

- wanneer het ongeval gebeurt op de plaats of de plaatsen die deze laatste schriftelijk heeft gekozen als de plaats om zijn werk te verrichten ;
- wanneer het ongeval gebeurt tijdens de periode van de dag die schriftelijk voorzien werd als de periode waarin arbeid kan worden verricht. Bij ontstentenis van dergelijke vermelding in de schriftelijke overeenkomst zal het vermoeden van toepassing zijn tijdens de werkuren die de telewerker zou moeten presteren indien hij in de lokalen van de werkgever zou zijn tewerk gesteld. (Véronique Busschaert)

Opzegvergoeding in geval van deeltijds ouderschapsverlof

Wanneer een werkgever de arbeidsovereenkomst van een voor onbepaalde tijd voltijds in dienst genomen werknemer in de periode van deeltijds ouderschapsverlof zonder dringende reden of zonder de wettelijke bepaalde opzeggingstermijn éézijdig beëindigt, heeft de werknemer recht op een

opzegvergoeding berekend op basis van de voltijdse betrekking. Dit oordeelde het Europese Hof Van Justitie in een arrest op 22 oktober 2009, in antwoord op een prejudiciële vraag gesteld door het Hof Van Cassatie.

Dit arrest geldt enkel voor ouderschapsverlof. Voor werknemers die genieten van loopbaanvermindering / tijdskrediet oordeelden het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof dat de opzegtermijn moet berekend worden op basis van het voltijds loon, maar dat de opzegvergoeding moet berekend worden aan de hand van het reële (en dus deeltijdse) loon. (An Deprez)

Erfrechtregeling in de aanloop van een echtscheiding in onderlinge toestemming

Echtgenoten die besloten hebben tot echtscheiding door onderlinge toestemming over te gaan, moet voorafgaandelijk aan de (gerechtelijke) echtscheidingsprocedure zelf een regeling uitwerken omtrent hun wederzijdse rechten na echtscheiding, o.m. met betrekking tot het gezag over de kinderen, het recht op persoonlijk contact, de bijdrage van elk van de echtgenoten in het levensonderhoud, de opvoeding en opleiding van de kinderen, de verdeling van de goederen, etc.

In dezelfde regelingsakte moeten zij ook beslissen over het lot van de wederzijdse erfrechten in elkaars

vermogen voor het geval één van hen komt te overlijden vóór het echtscheidingsvonnis of –arrest.

Het is lang onduidelijk geweest welke waarde aan die afspraken kon gehecht worden als één van de partners overleed alvorens de echtscheidingsprocedure bij de rechtbank werd ingeleid.

Het Hof van Cassatie heeft in haar arrest van 6 maart 2009 duidelijkheid gebracht, en stelt dat die regeling omtrent de wederzijdse erfrechten géén uitwerking kan hebben indien de echtscheidingsprocedure op het ogenblik van het overlijden van één van de echtgenoten nog niet is ingeleid bij de bevoegde rechtbank. (Benoit Beele)

Intrestvoeten van kracht sinds 1 juli 2009

Ondernemingen, zelfstandigen en vrije beroepers kunnen zich in principe beroepen op de Wet betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties. Die wet laat voor het tweede semester van 2009 verwijlrenten toe tot 8% op de achterstallige facturen (vorig semester nog 9,5%), dit naast een forfaitair schadebeding of een vergoeding voor de redelijke invorderingskosten.

De wettelijke intrestvoet bedraagt nog steeds 5,5%. (Benoit Beele)

BELEXA ADVOCATEN

Pres. Kennedypark 26A, 8500 Kortrijk | Tel. 056-25 86 86 | Fax 056-22 03 00 | info@belexa.be | <http://www.belexa.be>

Belexa advocaten werd sinds 2006 ieder jaar genomineerd als « beste regionaal advocatenkantoor », door de Belgian Legal Awards (<http://www.droitbelge.be/legal-awards/>).

Belexa advocaten is een sterk uitgebouwd full service kantoor met een zeer compleet juridisch dienstenpakket. Onze activiteiten zijn gegroeid vanuit een stevige lokale aanwezigheid en spreiden zich inmiddels uit tot ver buiten de provinciale grenzen. Daarnaast zijn we ook lid van Jurint, een internationaal samenwerkingsverband van advocaten. Door het aantal medewerkers en hun gevarieerd en verscheiden kennisgebied hebben we ons weten te specialiseren in diverse rechtstakken: ondernemingsrecht, verzekeringsrecht, contractenrecht, arbeidsrecht en strafrecht. Alle medewerkers bouwen aldus door onderlinge samenwerking aan een ideale dienstverlening voor de cliënt. Naast het begeleiden van gerechtelijke procedures staan we ook open voor een breed scala aan andere diensten die voor de cliënt van waarde kunnen zijn, zoals het opstellen van overeenkomsten, bijstand bij onderhandelingen, adviesverlening, lichamelijke en materiële schadebegroting, erkende bemiddeling, in der minne regelen van geschillen.

Deze nieuwsbrief beoogt U algemene informatie te bezorgen, die niet noodzakelijk allesomvattend is. Zij houdt geen juridische analyse in en kan bijgevolg niet als advies worden beschouwd. Deze nieuwsbrief mag gekopieerd en verspreid worden. Wenst u zich in te schrijven op onze nieuwsbrief of wenst u deze nieuwsbrief niet langer te ontvangen, klik dan hier: <mailto:info@belexa.be>